

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: M.K., nar..., státní příslušnost Turecká republika, *zastoupeného JUDr. Annou Doležalovou, MBA, advokátkou, se sídlem Jablonského 604/7, Plzeň*, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, pošt.schr. 21/OAM, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 31. prosince 2012, č.j. OAM-297/ZA-ZA06-LE18-2012**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Anně Doležalové, MBA se přiznává odměna za zastupování ve výši 12.400,- Kč a hotové výdaje ve výši 1.200,- Kč, které budou vyplaceny z účtu soudu Krajského soudu v Plzni do 1 měsíce od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 18.1.2013, téhož dne osobně podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31.12.2012, č.j. OAM-297/ZA-ZA06-LE18-2012 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný rozhodl o žalobcově žádosti tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o azylu*“), neuděluje.

Žalobu odůvodnil žalobce tím, že veškeré skutečnosti, které uvedl ve správním řízení, se zakládají na pravdě. Svou vlast opustil proto, aby se vyhnul účasti v ozbrojeném konfliktu, která pro něj jako pro vojáka, absolventa základní vojenské služby, byla jistá. Do České republiky přicestoval na podzim roku 2012 za účelem návštěvy známé, která žalobci slíbila

poskytnout pomoc při zařizování veškerých potřebných dokumentů k jeho pobytu zde. Rozhodně nechce pobývat na území jiného státu v rozporu s právními předpisy země. Českou republiku si zvolil vzhledem k demokratickému režimu, který je součástí právního řádu a který je založen na principech dodržování lidských práv. Žalobce dále uvedl, že je pravdou, že nikdy nebyl členem politické strany, ale proto, aby se člověk cítil v nebezpečí pro své politické a náboženské smýšlení, není nezbytně nutné být aktivně politicky angažován. Žalobce se oprávněně domnívá, že jeho případný návrat do Turecka by pro něj měl dalekosáhlé následky. Rád by se stal platným členem společnosti v České republice, snaží se aktivně vyhledat zaměstnání. V současné době mu vypomáhají přátelé, u kterých je ubytován. Žalobce je vyučený kuchařem a v tomto oboru by se rád uplatnil i v České republice.

V **doplnění žaloby** ze dne 6.3.2014 žalobce tvrdil porušení **§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád) v souvislosti s § 14a zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) a § 68 odst. 3 správního řádu**. Žalobce tvrdil, že požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR kvůli svým obavám o život v případě návratu do země původu. Žalobce poukázal na zhoršení bezpečnostní situace v Turecku v průběhu posledních let. Žalobce konstatoval, že pravidelně dochází k teroristickým útokům ze strany PKK (Strana kurdských pracujících), a to nejen v blízkosti jeho bydliště, ale i ve velkých tureckých městech jako je Istanbul či Antalie. Rodina žalobce navíc žije poblíž města Erzincan, kde mají blízko v horách tábory kurdští teroristé a kde dříve docházelo k velkému množství ozbrojených střetů. Žalobci jsou známy též případy únosů mladých lidí. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že teroristé obzvláště nemají rádi Turky, pracující pro stát. Rodinní příslušníci žalobce přitom pracují jako imám a učitel, přičemž teroristé z PKK přesně takové lidi pronásledují. Žalobce též vyjádřil své obavy o bezpečnost v Turecku v souvislosti s probíhající občanskou válkou v sousední Sýrii. Žalobce se domníval, že splňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu **§ 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu**, neboť teroristické útoky a pronásledování ze strany PKK lze označit za pronásledování. Osoby pracující pro stát nebo jeho organizace dle názoru žalobce tvoří sociální skupinu ve smyslu **§ 12 odst. 1 písm. b) zákona o azylu**. Původci vážné újmy jsou přitom soukromé osoby ve smyslu **§ 9 zákona o azylu**, a proto bylo na žalovaném, aby prokázal dostatečnou ochranu rodiny žalobce před výše uvedenou hrozbou.

Skutečnosti, sdělené žalobcem v řízení, jsou relevantní též z pohledu možného udělení doplňkové ochrany ve smyslu **§ 14a zákona o azylu**. Jak uvedl žalobce během řízení, v zemi původu se obává teroristických útoků a únosů ze strany radikálů PKK v místě svého bydliště. Sám žalobce je přesvědčen, že jeho rodina je ve srovnání s ostatními více ohrožena. Původci vážné újmy jsou přitom soukromé osoby, a proto bylo podle žalobce na žalovaném, aby prokázal dostatečnou ochranu rodiny žalobce před uvedenou hrozbou. Správní orgán si však pro řízení neopatřil žádnou aktuální zprávu o bezpečnostní situaci v tomto regionu, popř. o ochraně, poskytované státními orgány civilistům před teroristickými útoky ze strany PKK. Přitom situace v Turecku je dlouhodobě nestabilní, ovlivněná nejen četnými teroristickými útoky ze strany kurdské organizace PKK, ale i v sousední Sýrii probíhající občanskou válkou. Za této situace se proto vyhledání dostatečně aktuálních zpráv o bezpečnostní situaci v zemi původu žadatele jeví jako nezbytné (k nárokům kladeným na výběr zpráv ze země původu viz rozhodnutí NSS, č.j. **5Azs 55/2008-71**). V případě žalobce však správní orgán při svém rozhodování použil v průměru rok staré zprávy o zemi původu, což se vzhledem k rychle se měnící situaci v tomto regionu jeví jako nedostatečné.

Pokud správní orgán argumentuje možností využití institutu vnitřní ochrany, je podle žalobce jeho povinností zabývat se tím, zda se žadatel **objektivně** může v rámci své země přestěhovat, nikoliv omezit se na konstatování, že všichni turečtí občané mají ze zákona

zaručenou svobodu pohybu a volně se v rámci Turecka stěhovat. V tomto smyslu žalobce odkazuje na **Doporučení UNHCR** (Vysoký úřad komisaře OSN pro uprchlíky) v oblasti mezinárodní ochrany ze dne 23.07.2003: „**Alternativa vnitřního útěku nebo přesídlení**“ vydané v kontextu článku 1 A (2) Úmluvy z roku 1951 o postavení uprchlíků a jejího protokolu z roku 1967, které doporučuje provést analýzu relevance a analýzu rozumnosti. Při analýze možnosti vnitřního útěku by se mělo zkoumat, zda by nebyl žadatel po přesunutí vystaven jiné újmě nebo jinému pronásledování a zda by pro svůj život v jiné oblasti nemusel překonávat nepřiměřené obtíže. Doporučení UNHCR se zabývá též ekonomickým přežitím a konstatuje, že jestliže bude situace taková, že žadatel nebude mít možnost vydělat si na živobytí, získat ubytování, nebo pokud mu nebude moci být poskytnuta lékařská péče nebo pokud je lékařská péče zcela nedostatečná, nemůže být vnitřní přesídlení považováno za rozumnou (použitelnou) alternativu. Bylo by nepřiměřené, mj. z pohledu lidských práv, po žadateli očekávat, aby se přemístil a žil v bídě (krajní nouzi) nebo žil na úrovni pod životním minimem. Dostupností vnitřní ochrany s přihlédnutím ke konkrétní situaci žalobce a celkovým poměrům v zemi se však správní orgán podle žalobce v rozhodnutí nezabýval.

Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl k námitce žalobce, že si správní orgán neobstaral dostatečné podklady, že správní orgán vycházel především z tvrzení žalobce, z žádosti o udělení mezinárodní ochrany, z protokolu o pohovoru a dále ze shromážděných podkladů, které si za tímto účelem opatřil. Veškeré podklady jsou součástí správního spisu včetně relevantních informací o situaci v zemi původu. Správní orgán porovnal výpovědi žalobce s dostatečným množstvím aktuálních a reprezentativních informací o zemi původu, tyto s pečlivostí zvážil a v rozhodnutí je citoval. Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mu v Turecku hrozilo pronásledování z azylově relevantních důvodů dle § 12 písm. b), tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce uvedl, že společně s rodinou hospodařil v zemědělství, pěstovali plodiny a chovali dobytek, nikdy netvrdil, že by se členové jeho rodiny pracující ve státním sektoru cítili ohroženi, natož pronásledování ze strany PKK, pouze uvedl, že obecně teroristé tyto lidi nemají rádi. Zprávy o zemi původu a o teroristické organizaci PKK neuvádějí, že by se teroristická organizace jakkoliv zaměřovala na imámy či učitele, ostatně žalobce sám uvedl, že osobně se členy teroristických skupin v žádný kontakt nevešel, ani členové jeho rodiny. Správní orgán též připomíná, že dle rozsudku Vrchního soudu v Praze, č.j. 6 A 511/98 ze dne 29. 9. 1999, „**Sociální skupina** ve smyslu § 2 zákona o uprchlících (resp. § 12 zákona o azylu) se skládá z osob podobného společenského původu nebo postavení, obdobných majetkových poměrů, společenských obyčejů apod. Příslušnost k ní se stává důvodem k pronásledování zpravidla tehdy, když její politická názorová orientace, minulost nebo hospodářská činnost jejích členů či samotná její existence jsou považována za překážku politice vlády, když taková skupina není považována za loajální vůči státu či jeho exekutivě.“ Osoby pracující pro stát tedy zcela jistě nelze považovat za překážku politice vlády a neloajální vůči státu či jeho politice, **především je však nutno zdůraznit, že sám žalobce není členem ani této hypotetické sociální skupiny, sám není ani imámem ani učitelem a ani on, ani jeho příbuzní nebyli ze strany PKK nijak ohrožováni. Tato žalobcova tvrzená obava z pronásledování je tedy ničím nepodložená a čistě spekulativní povahy.** Žalobce tvrdí, že se reálně obává hrozby vážné újmy v případě návratu do vlasti, neboť bydlí poblíž města Erzincan, které je baštou kurdských teroristů, má tedy oprávněně obavu z teroristických činů, které jsou v této oblasti páčány a též se obává důsledků probíhající občanské války v Sýrii. Co se týče žalobcem uváděných obav z teroristických útoků PKK, správní orgán prohlašuje, že město Gemüşane, v jehož okrese jmenovaný podle svých slov bydlel, se nachází na severu Turecka mimo oblasti hranic s Irákem, oblastí Hakkari a jezera Van, kde je silně zastoupena kurdská

menšina. Nelze tedy o této oblasti hovořit jako o „baště kurdských teroristů“. Jak v pohovoru navíc sám žalobce uvedl, v jejich vesnici v poslední době k žádným střetům nedošlo. Pokud měl žalobce i přesto obavy z teroristických útoků, měl možnost, jak v pohovoru sám připustil, přestěhovat se do klidnější oblasti Turecka. V pohovoru sice popsal, že i v Istanbulu a dalších městech dochází k teroristickým útokům a člověk není nikde v bezpečí, správní orgán však v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. **6A 709/2001** ze dne 30. 4. 2002, konstatuje, že: „*i v moderních, nesporně demokratických státech s vysokou úrovní právní kultury se běžní občané stávají cílem masových ozbrojených útoků náboženských nebo politických extrémistů a právem se mohou v některých zemích či oblastech cítit ohroženi. Tento fakt je ovšem prakticky pojmovým znakem terorismu jako násilného a ozbrojeného projevu politického a náboženského extremismu, ale není azylově významným pronásledováním.*“ V současné době se povstalecké jednotky strany PKK dokonce na pokyn svého vůdce A. Ö. stahují z území Turecka do severní části Iráku, obavy žalobce z jejich činnosti jsou tedy nadále bezpředmětné. Ze zpráv o zemi původu je též patrné, že státní aparát proti teroristické organizaci PKK tvrdě zasahoval, nasazoval do boje profesionálně vycvičené vojáky, a členy organizace zatýkal a trestal. Nelze se proto domnívat, že by snad žalobci či členům jeho rodiny v případě potřeby nebyla poskytnuta účinná ochrana ze strany státu, či že by jim byla odpírána. Správní orgán trvá na skutečnosti, že měl žalobce možnost přestěhovat se do jiné části státu a účinně řešit svou situaci vnitřním přesídlením, ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (č.j. **4 Azs 99/2007-93** ze dne 24. 1. 2008, č.j. **5 Azs 40/2009-74** ze dne 28. 7. 2009 atd.). Jiná část země je pro stěžovatele bezesporu dostupná, přesun do jiné části Turecka by vyřešil jeho obavy, žalobci nehrozí, že by byl navrácen do místa původního bydliště a ochrana v jiné části země jistě splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Žalobce by očividně při cestování a případném přesídlení do klidnější oblasti Turecka nebyl vystaven újmě či nepřiměřeným obtížím, když jak sám v pohovoru uvedl, často cestoval do Antaliye, naposledy tam zůstal tři týdny a vyřídil si pas, a též občas jezdíval do Istanbulu, když se na vesnici nudil.

V **replíce** žalobce uvedl, že žalovaným citovaný rozsudek nelze aplikovat na jeho případ, neboť jak uvedl v řízení, neobává se vlády, ale členů teroristické organizace PKK. Osoby pracující pro stát jsou naopak vůči vládě přirozeně loajální, což pro ně představuje zvýšené riziko pronásledování ze strany PKK - tedy strany, jejíž činnost je proti současné politice a vládě Turecka přímo zaměřena. K argumentaci žalovaného o zlepšení bezpečnostní situace v Turecku s ohledem na odchod jednotek PKK žalobce konstatuje, že toto tvrzení vychází z informací o zemi původu, starých v průměru více než jeden rok. Naopak aktuálnější informace ze země původu žalobce hovoří o hrozbě obnovení teroristických útoků proti Turecku ze strany PKK.

Žalobce navíc při jednání před soudem uvedl, že v České republice žije šest měsíců ve svobodě, má tady přítelkyni i známé, chce žít v České republice, pracovat tady a zrealizovat své plány. Do České republiky přijel na přání Pána Boha a pouze bude-li to jeho přání, z České republiky odjede, jinak nikoli. Do Turecka se nechce vrátit. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl veden úsilím o legalizaci pobytu na území České republiky, což je důvod, který nemá nic společného z důvody udělení mezinárodní ochrany. Důvodům podřaditelným pod zákon o azylu není ani soukromý život na území České republiky a snaha pobývat na tomto území. Žalobce tedy měl postupovat dle příslušných ustanovení zákona o pobytu cizinců na území České republiky a jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle žalovaného zcela nedůvodná. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 8.10.2012. V žádosti popsal stručně dosavadní průběh svého života v zemi původu, své osobní, majetkové a sociální poměry, ve kterých se před odchodem z Turecka nacházel, a důvody, pro které Turecko opustil a pro které žádá o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Důvody pro odchod i pro žádost o udělení azylu vyličil žalobce rovněž ve vlastnoručně psaném prohlášení. Žalovaný provedl v průběhu azylového řízení dne 12.10.2012 s žalobcem pohovor za účelem spolehlivého zjištění podkladu pro vydání rozhodnutí, který byl veden v jazyce tureckém za přítomnosti tlumočnice jazyka tureckého. Po opatření aktuálních informací ohledně situace v Turecku provedl dne 20.12.2012 seznámení žalobce s obsahem podkladů a zpráv shromážděných pro vydání rozhodnutí, které opět proběhlo za účasti tlumočnicka jazyka tureckého.

Dne 31.12.2012 žalovaný vydal napadené rozhodnutí. V jeho odůvodnění nejdříve shrnul průběh celého dosavadního řízení. Dále konstatoval, že žalobce za důvod pro odchod z vlasti uváděl obavu z války se Sýrií a strach z teroristických útoků Kurdské teroristické organizace (dále jen „PKK“). Žádné další důvody pro odchod žalobce nezmiňoval a žalovaný během azylového řízení žádné další nezjistil. Žalovaný pak ocitoval ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se mezinárodní ochrana udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně.

Následně žalovaný zhodnotil důvody předkládané žalobcem v průběhu azylového řízení z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu. Uvedl, že „*Po posouzení tvrzení žadatele dospěl správní orgán k závěru, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění. Podle svých vlastních slov nebyl nikdy on ani nikdo z jeho rodiny členem nějaké politické strany, v celém řízení v této souvislosti nezmiňoval žádné své aktivity či problémy a prohlásil, že se jeho postavení v Turecku nijak nelišilo od postavení jiných mladých lidí. Nemohl tedy být z tohoto důvodu ani pronásledován a azyl ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, v platném znění, se mu proto neuděluje.*“ Žalovaný dále uvedl, že „*...rovněž nedospěl k názoru, že by výše jmenovaný byl pronásledován z důvodů vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Správní orgán předesílá, že výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 písm. b) zákona o azylu je taxativní. To znamená, že z jiných důvodů azyl udělit nelze. Žadatel v řízení opakovaně uváděl, že se obává války se Sýrií a možných problémů mezi Egyptem, Izraelem a Palestinou. Na okraj je třeba konstatovat, že žadatelovy obavy z válečného konfliktu jsou pouhými jeho dojmy bez opory v realitě. V poslední době sice došlo ke zhoršení vztahů mezi Tureckem a Sýrií, nicméně válečný konflikt mezi těmito dvěma zeměmi je nepravděpodobný. Ani válečný konflikt mezi Izraelem, Palestinou a Egyptem nelze v současné době hodnotit jako skutečně hrozící. Jmenovaný tak v tomto směru v Turecku nemohl mít žádné problémy a kromě tvrzených obav také žádné problémy nejmenoval. Především je však třeba uvést, že ani samotný válečný konflikt by nemohl být důvodem pro udělení azylu. A to z toho důvodu, že válečný konflikt se dotýká všech obyvatel bez rozdílu jejich národnosti, rasy či vyznání. Co se týče žadatelem uváděných obav z teroristických útoků PKK, správní orgán prohlašuje, že město Gemüşane, v jehož okrese jmenovaný podle svých slov bydlel, se nachází na severu Turecka mimo oblasti, kde je silně zastoupena kurdská menšina. Jak v pohovoru navíc sám řekl, v jejich vesnici*

v poslední době k žádným střetům nedošlo. Pokud měl žadatel přesto obavy z teroristických útoků, měl možnost, jak v pohovoru sám připustil, přestěhovat se do klidné oblasti Turecka. V pohovoru sice popsal, že i v Istanbulu i v dalších městech dochází k teroristickým útokům a člověk není nikde v bezpečí, správní orgán však v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze č.j. 6A 709/2001 ze dne 30.4.2002 konstatuje, že i v moderních, nesporně demokratických státech s vysokou úrovní právní kultury se běžní občané stávají cílem masových ozbrojených útoků, náboženských nebo politických extremistů a právem se mohou v některých zemích či oblastech cítit ohroženi. Tento fakt je ovšem prakticky pojmovým znakem terorismu jako násilného a ozbrojeného projevu politického a náboženského extremismu, ale není azylově významným k pronásledování.“

Po ocitování ustanovení § 13 zákona o azylu žalovaný rovněž uzavřel, že žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle označeného ustanovení a proto se mu azyl za účelem sloučení rodiny neuděluje.

K posouzení žalobcovy žádosti z pohledu § 14 zákona o azylu žalovaný uvedl, že z jeho výpovědi v průběhu správního řízení nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení azylu na podkladě posledně označeného ustanovení. Žalobce je dospělou plně právně způsobilou osobou, neuvedl žádné zdravotní problémy, jedná se o svobodného mladého muže bez dalších závazků k jiné či nezletilé osobě. Žalovaný uzavřel, že nezjistil důvod zvláštního zřetele pro udělení mezinárodní ochrany na podkladě § 14 zákona o azylu.

Při posouzení žádosti, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany, žalovaný vycházel opět z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na území Turecka. Ohledně doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 zákona o azylu uvedl, že žalobce nepředstřel žádné informace ani správní orgán nezjistil takové informace, které by nasvědčovaly tomu, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí vážné újmy uložením nebo vykonáním trestu smrti. Z informace Amnesty International Trest smrti z března 2012 navíc jasně vyplývá, že v Turecku je trest smrti zrušen. Co se týče jeho obavy z teroristických útoků a střetů vládních vojsk s PKK, žalovaný konstatoval, že ty jsou lokálně omezeny pouze na určité oblasti země, jejíž většinu nepostihují a žalobce má možnost vyhnout se těmto lokálním bojům přestěhováním do klidné oblasti země, kde dochází pouze k minimu teroristických útoků. Všichni turečtí občané mají ze zákona zaručenou v rámci země svobodu pohybu, a pokud se jich zmíněné boje nějakým způsobem dotýkají, mohou využít tzv. institutu vnitřního přesídlení a přestěhovat se do jiné oblasti Turecka. Podle § 2 odst. 10 zákona o azylu se za vážnou újmu nepovažuje takové jednání, před nímž cizinec může s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož občanství má. Žalovaný dále uvedl, že nad rámec tohoto hodnotil nebezpečí, které by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo kvůli jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Na základě informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 21.5.2012, ve které je konstatováno, že Turecko nemá způsob, jak se systematicky dozvídat, zda někdo v zahraničí neúspěšně žádal o azyl a skutečnosti, že Česká republika zásadně neinformuje orgány země původu žadatelů o mezinárodní ochranu, uzavřel, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí žádné problémy kvůli jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Žalovaný dále konstatoval, že v Turecku v současné době neprobíhá takový ozbrojený konflikt, v rámci něhož by mohlo dojít k vážnému ohrožení života nebo lidské důstojnosti osoby žalobce. Jeho obavy z vojenského konfliktu se Sýrií nebo s jinou ze sousedních zemí nepodporuje žádná z citovaných informací o Turecku, včetně aktuálních informací České tiskové agentury, a žalovaný tyto obavy považuje za zcela

neopodstatněné. Na základě skutečností sdělených žalobcem a posouzení informací o zemi původu tedy žalovaný neshledal, že by vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Nesplňuje tudíž zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce dále nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, která se v případě hodném zvláštního zřetele udělí za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle **§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb.**, soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

V posuzovaném případě je evidentní, že napadené správní rozhodnutí považuje žalobce za nezákonné proto, že žalovaný řádně nezhodnotil důvod, který jej vedl k odchodu ze země původu (ač nebyl aktivně politicky angažován, cítil se v nebezpečí pro své smýšlení a z něho vyvěrající odpor účasti v ozbrojeném konfliktu jako voják) a který podle jeho přesvědčení opodstatňoval udělení azylu. V zásadě tedy namítal vadné právní posouzení věci v rozsahu § 12 zákona o azylu. Tím vymezil soudu hranice přezkumné činnosti.

Žalobce v žalobě rovněž uvedl, že se naprosto oprávněně domnívá, že jeho případný návrat do Turecka by pro něj měl dalekosáhlé následky. Jaké konkrétní následky má na mysli a z čeho tak dovozuje, však nezmiňoval.

Při vlastním přezkumu soud vyšel především ze skutečnosti, že žalovaný považoval žalobcem v azylovém řízení předestřený „azylový“ příběh za věrohodný a žalobce se v žalobě od původních skutkových tvrzení nijak neodchýlil.

Dále vyšel soud ze znění zákona o azylu účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Podle **§ 12 zákona o azylu** *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod (písm. a), nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště (písm. b).*

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13.8.2008, č.j. 2 Azs 45/2008-67 (publikován ve Sb. NSS č. 1713/2008) dospěl k závěru, že „*Ustanovení § 12 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí být vykládáno souladně s čl. 43 Listiny základních práv a svobod a její celkovou systematikou, a to jednak proto, že má toto ustanovení ústavního pořádku vyšší právní sílu, a jednak proto, že je § 12 písm. a) zákona o azylu promítnutím této ústavní normy na zákonné úrovni. Za politická práva a svobody tudíž musejí být pokládána politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod,...*“. Podle čl. 43 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) *Česká a Slovenská Federativní Republika poskytuje azyl cizincům pronásledovaným za uplatňování politických práv a svobod. Azyl může být odepřen tomu, kdo jednal v rozporu se základními lidskými právy a svobodami. Politická práva jsou upravena v čl. 17 až čl. 23 Listiny. Jedná se o právo na svobodu projevu a právo na informace, petiční právo, právo shromažďovací, právo sdružovací, právo na odpor a právo podílet se na správě věcí veřejných.*

Žalobce v žádné fázi azylového řízení nezmiňoval, že by se v zemi původu snažil realizovat sám či ve spojení s jinými osobami jakékoliv z politických práv, resp. svobod výše vyjmenovaných. Rovněž netvrdil, že by vyvíjel jakékoliv aktivity, které by, byť neopodstatněně, některý ze státních orgánů, stran nebo organizací ovládajících stát nebo podstatnou část území Turecka vnímal jako uplatňování politických práv a svobod ze strany žalobce. Naopak prezentoval apolitičnost svou i celé rodiny a srovnatelnost postavení svého s postavením svých vrstevníků v Turecku. Již z tohoto důvodu v případě žalobce absentovaly zákonné podmínky pro udělení azylu na podkladě **§ 12 písm. a) zákona o azylu**, jak správně konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí. Zbývá dodat, že žalobce nadto ani netvrdil, že by byl v zemi původu jakýmkoliv způsobem pronásledován.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2004, č.j. 5 Azs 25/2003-94 „*Zákonodárce v § 12 zákona o azylu implementoval článek 1 písm. A. odst. 2 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, přijaté v Ženevě dne 28. 7. 1951, a článek 1 odst. 2 Protokolu týkajícího se právního postavení uprchlíků, přijatého v New Yorku dne 31. 1. 1967, vyhlášené sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 208/1993 Sb., z nichž zřetelně vyplývá, že pojem uprchlík se vztahuje na osobu, která se nachází mimo svou vlast a obává se represí ze strany státu z důvodu příslušnosti k určité společenské vrstvě, resp. sociální skupině.*“ (dostupný na www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 13.8.2008, č.j. 2 Azs 45/2008-67 Nejvyšší správní soud dále dovodil, že „*Ustanovení § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí být v souladu s příkazem eurokonformního výkladu vykládáno souladně se směrnicí 2004/83/ES, a to nejpozději od uplynutí transpoziční lhůty k implementaci směrnice, bez ohledu na to, že sám text tohoto zákonného ustanovení se vlivem této směrnice nijak nezměnil.*“

Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedené právní názory respektoval. Současně vzal v potaz, že smyslem práva azylu je poskytnout žadateli mezinárodní ochranu. Nejde však o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; nárok na udělení azylu vzniká jen z důvodů v zákoně taxativně stanovených. Žalobce v azylovém řízení netvrdil, že by se obával, že v Turecku bude pronásledován z některého z diskriminačních důvodů vyjmenovaných v **§ 12 písm. b) zákona o azylu**. Pokud opakovaně argumentoval obavami z válečného konfliktu Turecka s okolními státy a obavami z teroristických útoků teroristické kurdské organizace (PKK), pak žalovaný jeho argumenty řádně vypořádal na str. 5 napadeného rozhodnutí, soud jeho závěry i poukaz na judikaturu sdílí a v podrobnostech na tuto část odůvodnění odkazuje. Namítal-li žalobce v žalobě, že proto, aby se člověk cítil v nebezpečí pro své politické a náboženské smýšlení, není nezbytně nutné být aktivně politicky angažován, lze s ním do určité míry souhlasit. Avšak pro řešení takových pocitů je namíste využít právních instrumentů upravených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv zákona o azylu, který je specifický a dopadá na jiné životní situace cizinců (pronásledovaných či osob, jimž reálně hrozí pronásledování z azylově relevantních důvodů).

Žalovaný interpretoval ustanovení § 12 písm. a) i písm. b) zákona o azylu v souladu se stávající judikaturou a odpovídajícím způsobem je aplikoval na zjištěný skutkový stav.

Po doplnění žaloby žalobcem na základě výzvy soudu v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2013 č.j. 6 Azs 18/2013-37, se soud zabýval věcně i tvrzením žalobce ve vztahu k **§ 14a zákona o azylu**, podle něhož *se doplňková ochrana uděluje žadateli, jestliže nebudou splněné důvody pro udělení azylu a bude-li zjištěno, že v jeho*

případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.

Žalobce svoji obavu z návratu odůvodnil stejně jako při posuzování důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. To znamená, že se obává teroristické kurdské organizace PKK, a dále války v sousední Sýrii. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že z této doby žalovaný opatřil odpovídající informace o zemi původu, které jsou dostatečně aktuální. Soud v této souvislosti považuje za rozhodující závěr žalovaného, že v Turecku v současné době neprobíhá ozbrojený konflikt, ani nehrozí např. se sousedními státy jako je Sýrie. Oblast, ze které žalobce pochází, není oblastí, v níž by zásadním způsobem operovala strana PKK. Soud má za to, že bylo prokázáno, žalobce objektivně má možnost vnitřního přesídlení, což dokazuje zejména jeho vlastní vyjádření, že ve své vlasti často bez problémů cestoval.

Samosoudkyně v přezkumném řízení neučinila zjištění o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Proto žalobu jako nedůvodnou na podkladě § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítla (výrok I.).

Žalovaný, který dosáhl ve věci plného procesního úspěchu, má podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Protože se žalovaný výslovně svého práva na náhradu nákladů řízení vzdal, rozhodla samosoudkyně, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo (výrok II.).

Ustanovené zástupkyni byla přiznána odměna za zastupování 12.400,-Kč podle vyhl. č. 177/1996 Sb. za čtyři úkony právní služby (porada včetně převzetí a přípravy, resp. schůzka s žalobcem, doplnění kasační stížnosti ze dne 09.08.2013, doplnění žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 06.03.2014 a replika ze dne 25.04.2014) a paušální náhrada hotových výdajů na čtyři úkony právní služby 1.200,-Kč (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je kasační stížnost nepřipustná; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. května 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková